גרביים אדומים לנופש

נחמיה עולה סוף סוף מהמחסן, סוחב מאחוריו את המזוודה הבומבסטית שלנו, ירוקה ומאובקת. אוף! קצת בושות להגיע איתה. אבל מה לעשות שהתקציב לא באמת מאפשר מזוודה חדשה עכשיו?

אני משכיבה את הירוקה העתיקה במרכז הסלון ופוערת את פיה לרווחה.

“השיניים שלה כבר לא משהו,” אני מהמהמת ומסיעה במאמץ את הרוכסן לכאן ולשם.

הנסיעה הזו מצליחה להלחיץ אותי. בכל זאת, נוסעים לחופש לשלושה ימים ועוד עם חמישה ילדים, ועוד עם חמותי וכל הגיסות. ברור. הבגדים של הילדים חייבים להיות מגוהצים פרפקט, ואת המכנסיים עם החור הקטן בברך נשאיר בארון. עבור שבת יחויילו בערמה רק החולצות הצחורות ביותר, ואני חייבת לוודא שבאף אחת מהן לא חסר כפתור… אלפיים משימות רצות לי בראש.

עוזבת רגע את המזוודה ורצה למחשב, נכנסת במתח לאתר דואר ישראל, ללשונית ‘החבילות שלי’. יש! החבילה הגיע ממש ברגע האחרון והיא ממתינה לי בסניף. אני מעתיקה לי מספר מדף על דף ממו קטן, מחייכת חזרה לאיור של דורי. איזה יופי! מחר אקפוץ לדואר ואקח בשביל שימי את הסרבל המתוק שהזמנתי לו מנקסט. מתאים בדיוק לסט של כולם. הילדים יראו נפלא ותואם בגווני אדום לבן מהמם.

רגועה בהרבה אני חוזרת לארוז נעלי שבת, קרוקסים, גרביים ועוד גרביים, חולצות להחלפה. נדמה שהבית כולו נכנס למזוודה, רק הילדים הישנים נותרים במיטותיהם, חולמים בוודאי על הנופש. אני נרדמת לי בעמידה, נמשיך מחר.

בסוף גם אני חולמת שאנחנו כבר בחופשה. אני עומדת שם המומה ליד המזוודה הקשישה, בתוכה זרוקים הבגדים בערימה מקומטת. בדיוק כפי שהשארתי אותם על הקרש בלילה. והנורא מכל, אני לבושה ברוב דיפלומטיות בכתונת הטריקו שלי עם הסנופי. מתלבטת איפה לקבור את פניי הלוהטות. למרבה המזל אני מתעוררת ברגע השיא של החלום, בו חמותי מתקרבת אלי בחיוך נהדר ועיניים עגולות מרוב תימהון.

בסוף גם אני חולמת שאנחנו כבר בחופשה. אני עומדת שם המומה ליד

המזוודה הקשישה, בתוכה זרוקים הבגדים בערימה מקומטת. בדיוק כפי שהשארתי אותם על הקרש בלילה. והנורא מכל, אני לבושה ברוב דיפלומטיות בכתונת הטריקו שלי עם הסנופי.

הבוקר מפציע צהוב וקייצי. הילדים קופצים מהמיטות בקול תרועה רמה. “היום נוסעים לחופש,” הם מספרים זה לזה, צוחקים בקול, רבים על משהו לא ברור ורצים אחרי למטבח.

אני שולחת יד עייפה ומפעילה את הקומקום, מי צריך חופש? תנו לי לישון עוד קצת.

“מתי יוצאים?” הם מתקבצים מולי במקהלה. עטופים בפיג’מות כוכבים, עיניהם נוצצות.

“מתי יוצאים?” הם שואלים שוב.

“נחמיה!” אני צועקת, איפה הבן אדם? “מה בסוף? למתי הזמנת את הטנדר?”

“לשתיים וחצי,” הוא צועק חזרה לתוך האוזן שלי. עומד ממש מאחורי בפתח המטבח. הילדים מתגלגלים מצחוק.

רק זאבי לא צוחק, קמט קטן חוצה את המצח שלו לשניים.

“אבל אמא,” הוא מהסס. הרבה הוא מהסס הילד הזה, לא תמיד מצליח לדברר את עצמו כמו שצריך.

“נלך עכשיו לחיידר?” הוא שואל בסוף

“כן, בטח,” אני עונה בלי שום היסוס. מה השאלה בכלל. אני חייבת עוד לשטוף את הבית ולא זקוקה לאף אחד שיסתובב לי כאן בין הרגליים.

“למה לא ללכת?” מטיפה ריקי בקול הבכורתי שלה. “ממילא מחר תפסיד לימודים, לא חבל שתפסיד גם את חמישי?”

זאבי שותק.

“לכו להתלבש בזריזות,” אני מריצה אותם לחדרים. מכינה שוקו חם לריקי ושוקו קר למימי ושוקו בינוני לזאבי, חלב למאיר ודייסה

לשימי ו…

“זאבי, למה אתה עדיין עומד כאן כמו גולם?” גוער נחמיה ומפסיק למלא בייגלך בשקיות אוכל.

“רוץ להתלבש, מאוחר!”

זאבי שותק ולא זז. הוא יאחר, הילד!

משהו בתוכי מתקשח, קצות עצבי נמתחים בקוצר רוח. הבוקר הזה יקר לי מידי. אם זאבי מאחר את ההסעה, היום שלי מתחיל על צד שמאל: לנסוע איתו לחיידר ולחזור הביתה מותשת ואז לצאת לדואר בקצה השני של העיר. ואני עוד תכננתי להשאיר בית נקי, ולסיים אריזות, וגם לקפוץ לקנות גרביים בצבע אדום, דווקא עבור זאבי. אין לו במלאי גרביים בצבע הזה.

אני מעיפה אליו מבט כדי להעניק לו גערה הגונה ואז אני רואה אותו בתנוחה המוכרת הזו, כמו מחפש מילים.

“מה קורה זאבי?” הקול שלי יוצא סבלני במקצת. לפחות במקצת.

“אני לא רוצה ללכת לחיידר.”

הוא לא רוצה ללכת לחיידר, מזל טוב! נחמד אולי להשאר בבית ולהיות חלק בהכנות האחרונות, אבל אני דווקא כן רוצה שהוא ילך. מה פתאום לא ללכת?

הוא לא רוצה ללכת לחיידר, מזל טוב! נחמד אולי להשאר בבית ולהיות חלק בהכנות האחרונות, אבל אני דווקא כן רוצה שהוא ילך. מה פתאום לא ללכת?

“אין דבר כזה לא ללכת לחיידר.” פוסק נחמיה.

נכון, אין דבר כזה.

“מה אתה רוצה בלחם?” נחמיה עובר לפסים מעשיים, ביד אחת שלו פרוסה ובשניה סכין

“אני לא רוצה ללכת,” אומר שוב זאבי, אבל אני מזהה כבר קצוות כניעה בקולו. הנה, עוד זירוז קטן מצדנו והוא ירוץ להתלבש.

אל המטבח נכנסים בזה אחר זה הילדים הלבושים . ריקי שותה , מאיר מטפטף על הרצפה , נס שתיכף תהיה כאן ספונג ’ה. שימי מדרדס בין כולם עם הבקבוק שלו , גונב בהצלחה פיסות תשומת לב בתוך מרוץ הבוקר .

ובין כולם , זאבי פונה לכיוון ההפוך , יוצא מהמטבח והולך לאט לחדר . זהו , ניצחנו את המהמורה הזו של ‘זאבי לא רוצה ללכת לחיידר ’. עכשיו צריך לארגן את שימי למעון .

“תסיים לשלוח אותם ,” אני קוראת לעבר נחמיה , נכנסת לחדר , רוצה להוציא מהארון את מכנסי הג ’ינס הקטנות .

ואז אני עוצרת . כי זאבי שם , מוריד מעליו פיג ’מה וכוכבים , מתלבש לאט.

אני מתיישבת על המיטה שלו , מסתכלת בו .

“אני מתלבש .” אומר לי הילד כמו מתגונן .

“כן , אני רואה .” הציות שלו כבד לי בלב פתאום . ילד נוח הוא זאבי , לא דרמטי כמו אחיותיו , לא עקשן כמו מאיר שאחריו .

“מה קורה זאבי ?” אני שואלת את אותה שאלה , פתאום אני לא ממהרת כל כך . מקשיבה .

אולי לא יהיו גרביים אדומים היום …

אני מתיישבת על המיטה שלו .

כחול יראה גרוע !

הוא מתיישב גם .

אולי לבן יהיה בסדר ?

אני מתנערת ומתרכזת בפניו המכווצות .

“אני מתבייש ” הוא אומר לי בקול קטן .

“מתבייש ?”

“כן , אמרתי לכל החברים שאני לא מגיע היום לחיידר , חשבתי שאנחנו נוסעים כבר בבוקר .”

אוי , מסכן קטן שלי , כל כך לחוץ משום דבר . שיגיד להם שבסוף נוסעים בצהריים ונגמר הסיפור .

‘תלבש חולצה צדיק ,’ אני רוצה להגיד לו , להסביר שאין בכלל מה להתבייש .

אבל במקום זה , פתאום אני מחבקת אותו . כי זאבי , הגבר הקטן שלי שלא תמיד יודע להביע רגשות במילים , הסביר את עצמו כל כך ברור .

הוא מתבייש . מאוד .

הוא לא פנוי עכשיו להסברים החינוכיים שלי . אולי בפעם אחרת . רגועה .

פתאום אני יודעת שהבושה שלו , היא אולי מיניאטורית וחמודה כמוהו , אבל שוקלת טונה על הלב . כמו חוויות קטנות וגדולות שנחרטו בי עם השנים , מותירות חותם של אושר או צלקות של כאב , בכלל לא תלויות גיל .

נחמיה עומד בפתח הבית ומאחל איחולי הצלחה ליוצאים ללימודים , ואני בחדר עם זאבי , חציו מפוג ’ם.

“אבא,” אני קוראת לו לחדר . “לזאבי מאוד לא נעים ללכת היום לחיידר .” זאבי מתרפה והקמט בין עיניו כמעט נעלם .

“למה?” נחמיה נשען על המשקוף .

אני מאחלת להספקיי ביי ביי , אולי נתראה אחר החופשה . אם זאבי בבית הוא משועמם ואם זאבי משועמם צריך להעסיק אותו , אולי נשלח אותו לקנות גרביים …

ובכל זאת אני מסבירה ומסכמת : “אז זאבי נשאר איתי היום בבית .” מקווה שאני לא עושה שטות גדולה מידי ובלתי חינוכית בעליל .

“באמת?” זאבי לא מאמין למזלו הטוב .

“תודה , אמא, תודה .” הוא מתפרץ בהתרגשות . “חשבתי שיהיו לי בושות איומות . בחיים -בחיים לא היו לי בושות כאלו .” הוא כמעט בוכה בהקלה.

הוא רציני הילדון שלי , ואני כל כך אוהבת אותו באותו רגע .

בצהרים יוצאת מבית מלוכלך אחד משפחה עם חמישה ילדים נרגשים . היא גוררת איתה מזוודה ירוקה ישנה , בתוכה פיג ’מות כוכבים , חולצות צחורות להפליא , וגם זוג גרביים ורוד שזאבי קנה , כי ‘לא היה בחנות אדום וצבע וורוד זה דומה ’. החופשה שלנו מתחילה .